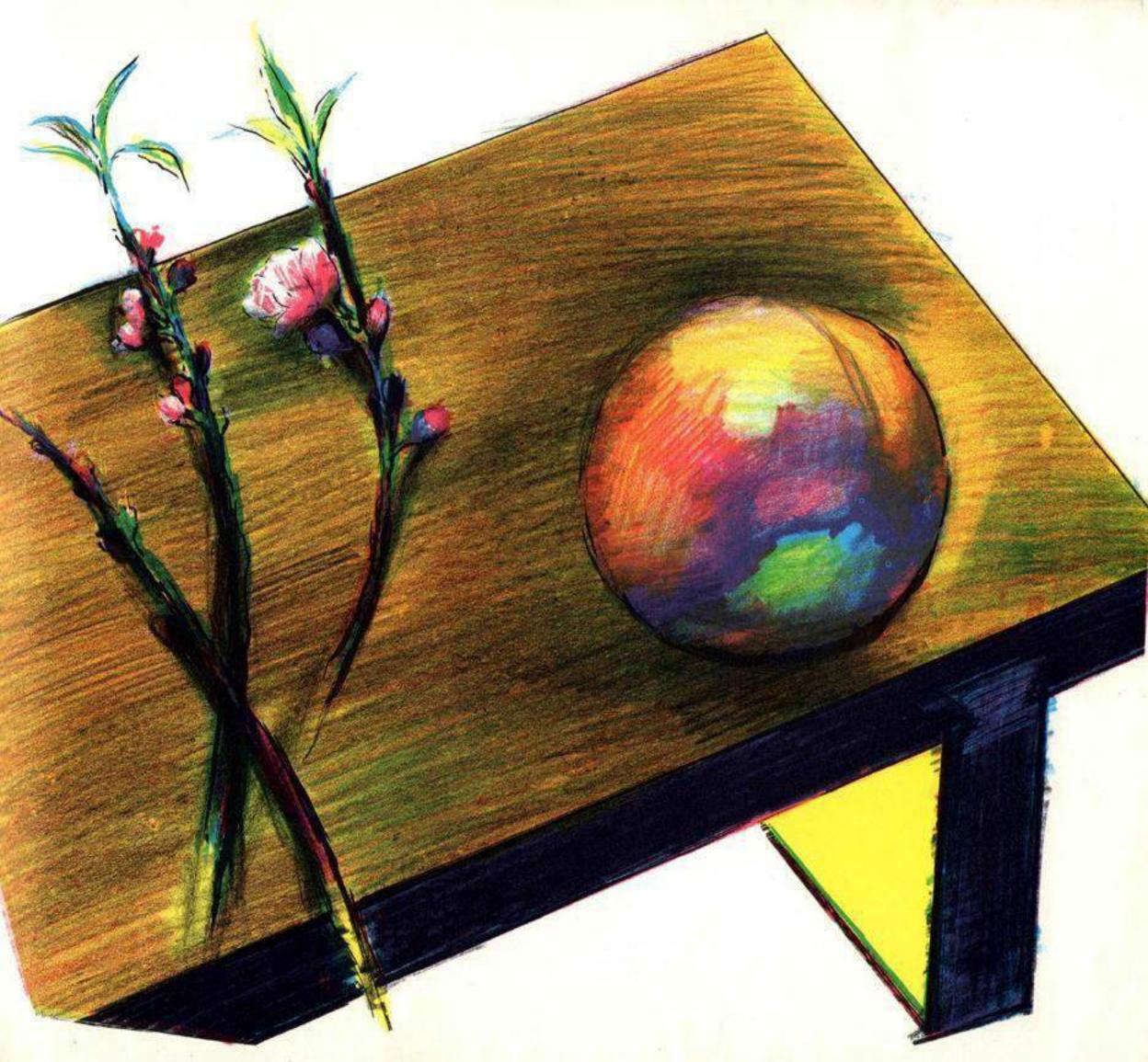
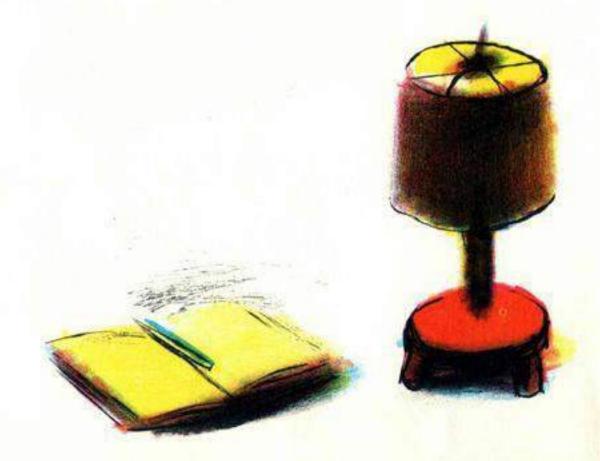

मोमो हे एका लहान मुलीचे नाव. ती न्य्यॉर्कमध्ये जन्मली. तिचे आई-बाबा न्य्यॉर्कमध्ये रहात होते. जपानी भाषेत मोमो म्हणजे पीच फळ

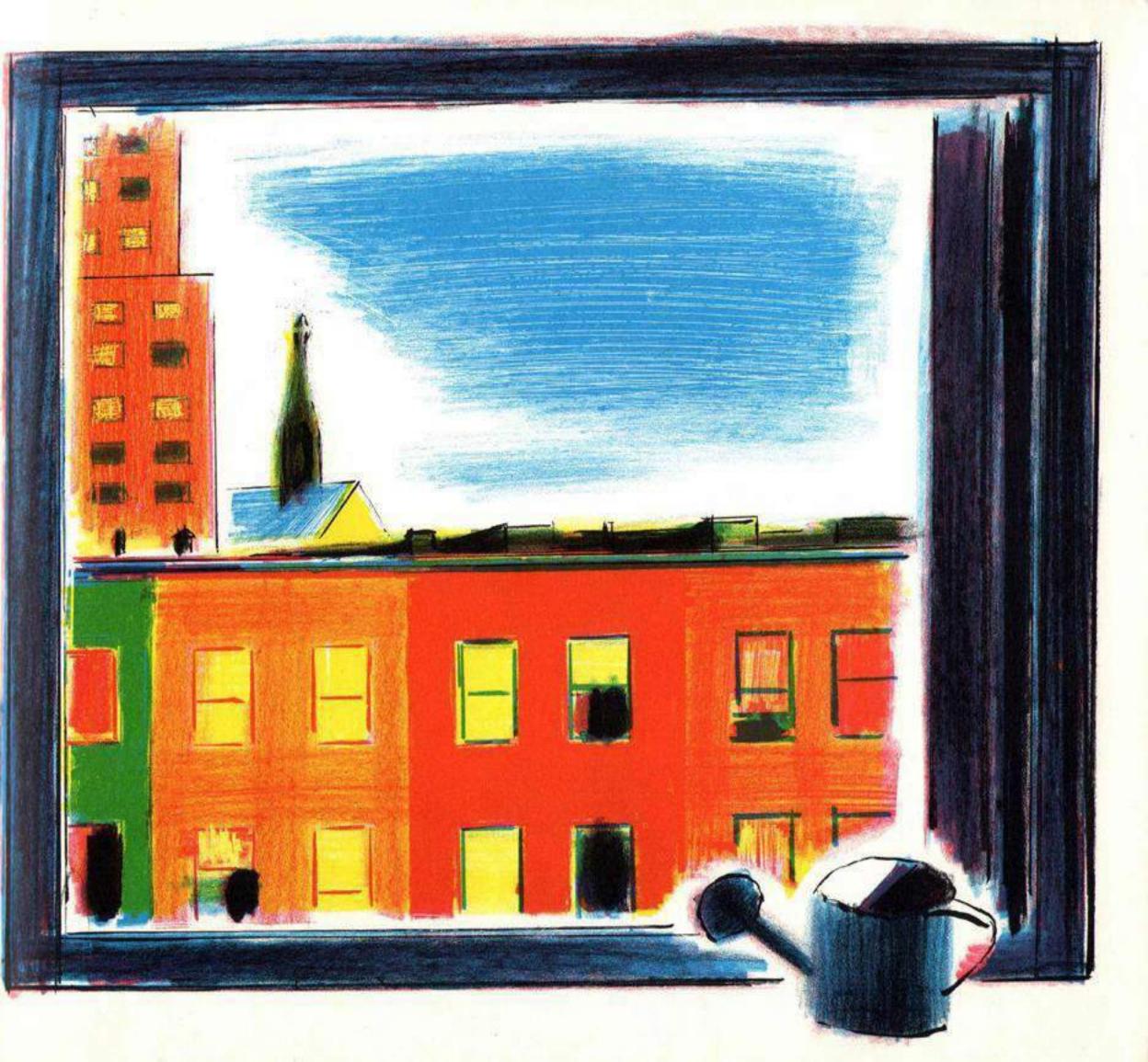
तिचा तिसरा वाढदिवस!
त्यादिवशी तिला दोन भेटवस्तु मिळाल्या.
एक, रबरी बूट! व दुसरे छानशी लहान छत्री!
तिला फार आनंद झाला.
मध्यरात्री उठून ती भेटवस्तू बघायची.

परंतु अजूनही तेथे उन्हाळा होता. आकाशातील सूर्य तळपत होता. आई तिला नर्सरी शाळेत पोचवत असताना ती रोज सकाळी "अजून पाऊस का पडत नाही?" म्हणून विचारत होती. "जरा थांब, पाऊस नक्कीच पडेल!" आई सांगत होती.

एके दिवशी मोमो फारच अस्वस्थ झाली. सूर्य आणखी जास्तच तळपत होता. तिला एक कल्पना सुचली. हातातील दुधाच्या ग्लासमधील उन्हाकडे बघत "मला छत्री घेऊन गेलेच पाहिजे. उन्हामुळे माझे डोळे चुरचुतात." "छत्री न घेता कोवळ्या उन्हाची मजा तू घेऊ शकतेस. छत्री पावसाळ्यासाठीच असू दे." आई तिला समजाऊन सांगत होती.

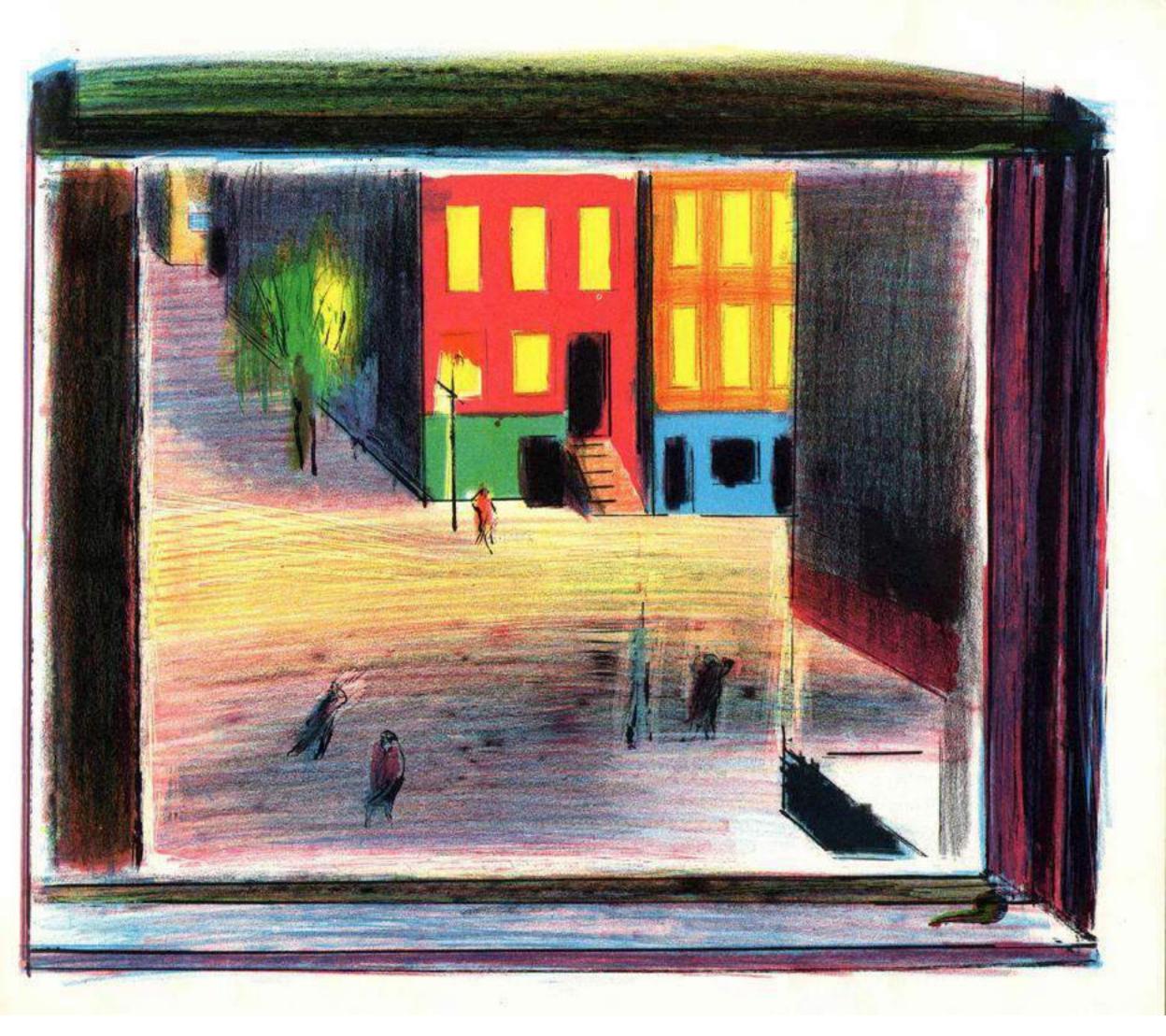

दुसऱ्या दिवशी

मोमो अजूनही दुखावलेलीच होती. छत्री असूनही वापरायचे नाही? तिला अजून एक कल्पना स्चली. रस्त्यावरील लोकांकडे ती बघत होती. प्रत्येकाच्या हातात छत्री "मी आज छत्री नेणार म्हणजे नेणार वाऱ्याम्ळे माझ्या डोळ्यांची आगआग होते." "वाराच तुझ्या छत्रीला उडवून टाकेल. छत्री पावसाळ्यासाठीच असू दे." आई सांगत होती.

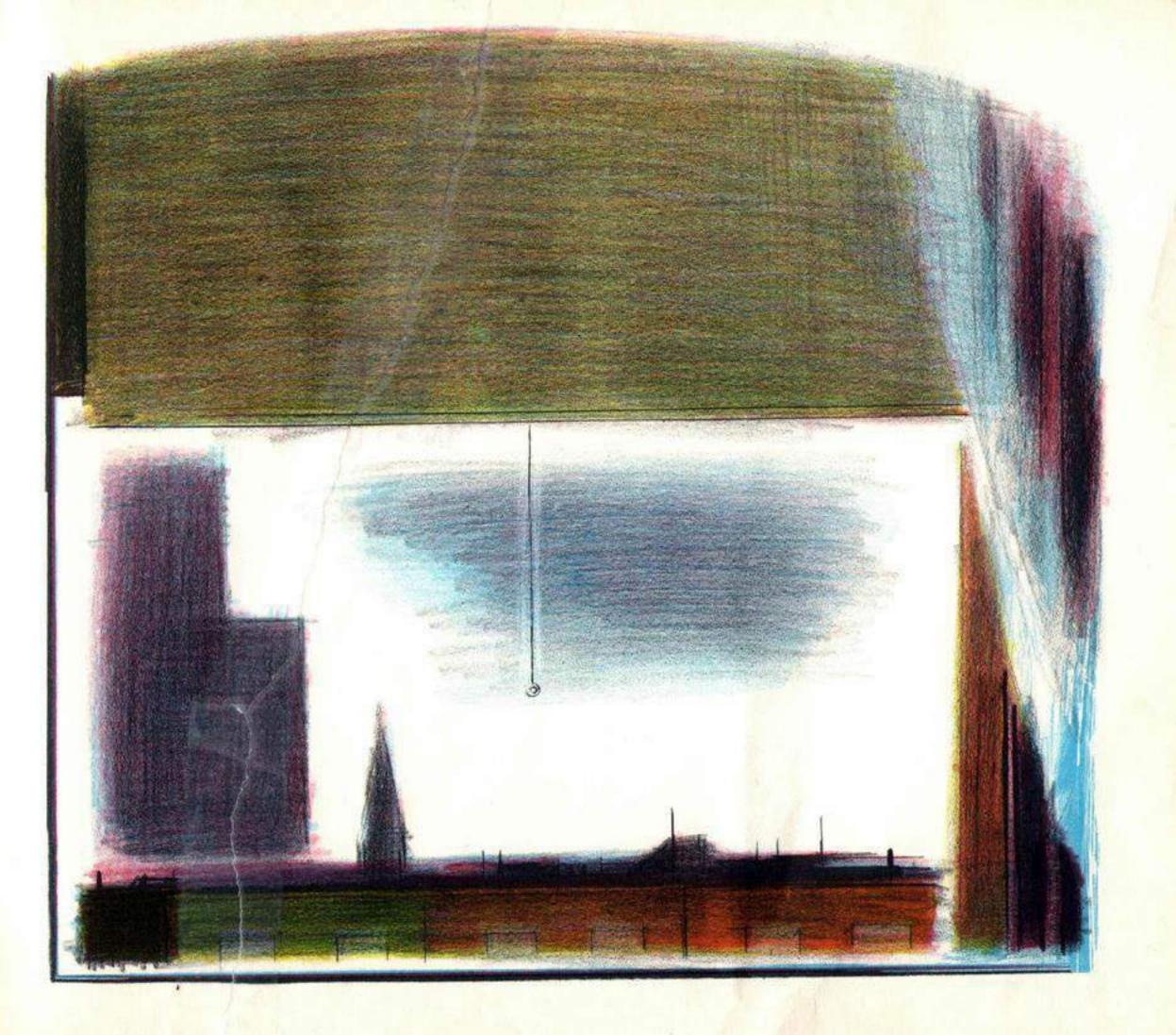

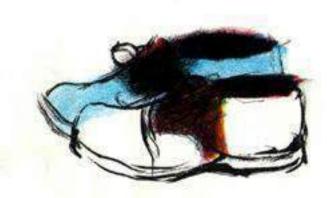

पावसाळा

किती दिवस वाट पाहिल्यानंतर शेवटी पाऊस पडू लागला. मोमोच्या आईने तिला झोपेतून उठविले. "ऊठ, बाहेर जा! गंमत बघ!"

मोमो तोंडसुद्धा धुतली नाही. कसेबसे पायात बूट सरकवली. पाऊस बघण्यासाठी ती उत्सुक झाली होती.

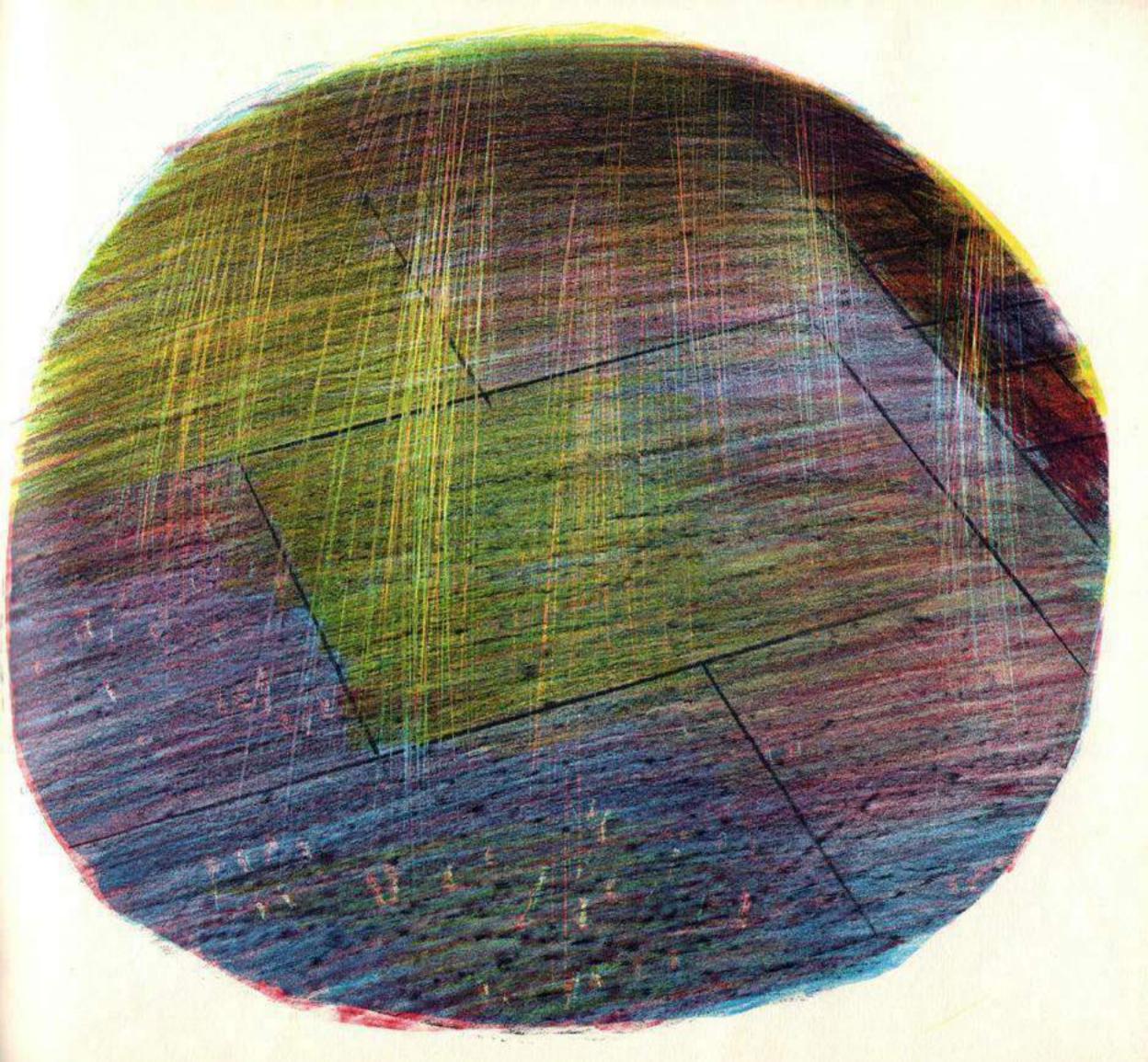

शाळेच्या वाटेवर काल काढलेली तिची चित्रं पावसामुळे पुसली गोली होती. बुटकी माणसं नाचल्यासारखे पावसाचे थेंब नाचत होते.

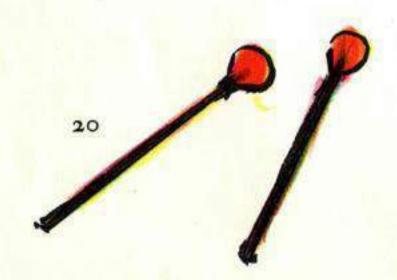
रस्त्यावर तुफान गर्दी परंतु ती मात्र मोठ्यांच्यासारखे मी सरळ जाणार असे मनातल्या मनात पुटपुटत होती

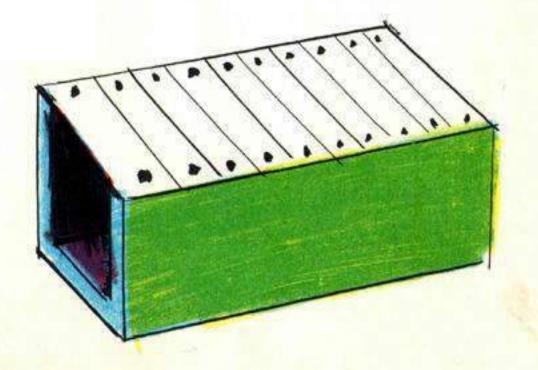

छत्रीवर गाण्याला ताल धरल्यासारखे पावसाचे थेंब गुणगुणत होते. असले कधीच तिने ऐकले नव्हते.

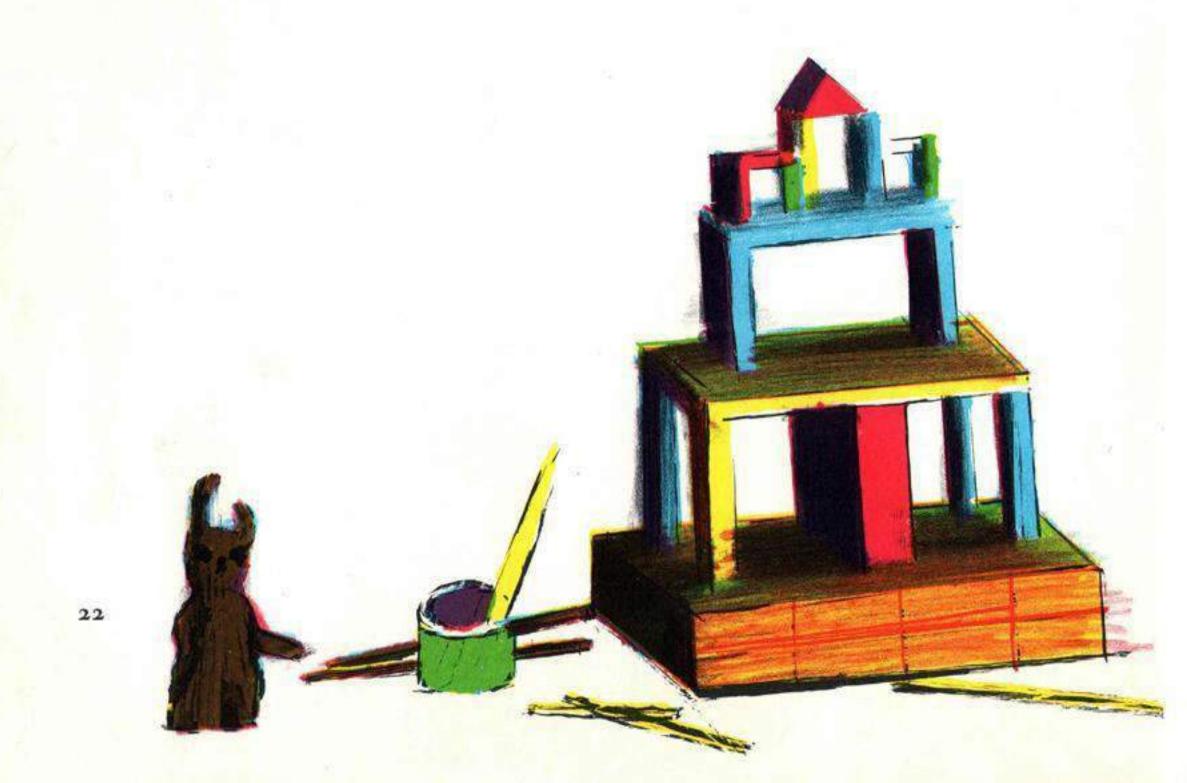
रिप् रिप्

पूर्ण दिवस पाऊस काही थांबला नाही. नर्सरी शाळेत ती खेळत असतानासुद्धा पावसाकडेच ती बघत होती.

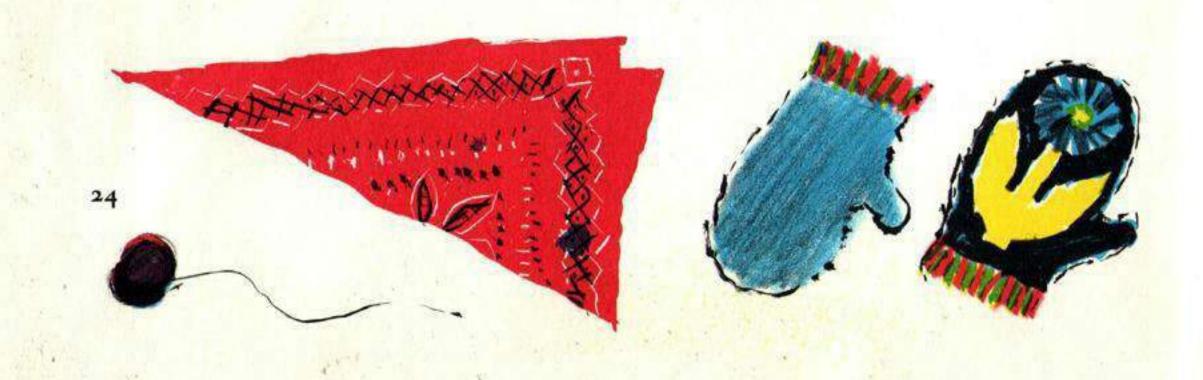

संध्याकाळी बाबा तिला घरी घेऊन जाण्यासाठी आल्यावर ती न विसरता बरोबर छत्री घेतली.

कित्येक वेळा स्कार्फ नाही तर रुमाल ती विसरत असे.

छत्री मात्र विसरली नाही!

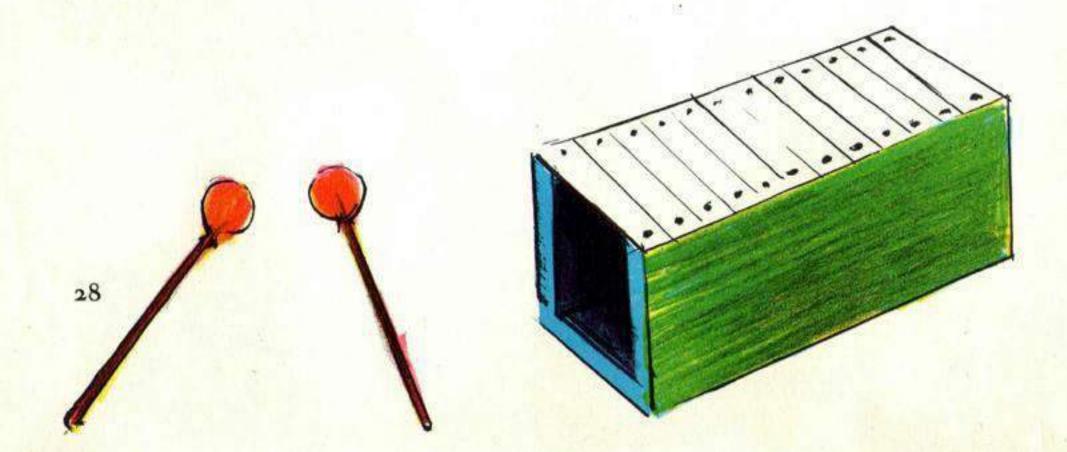
रस्त्यावर भरपूर गर्दी. चारीकडे माणसं "मी मोठ्यांच्यासारखे सरळ जाणार!" ती मनातल्या मनात पुटपुटली.

घरी पोचेपर्यंत पावसाचे गाणे चालूच होते. रिप्

रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप् रिप्

मोमो आता मोठी झाली. तिला ही गोष्ट अजिबात आठवत नव्हती.

तिला आठव् दे किंवा नाही आठव् दे. ती लहान असताना हातात छत्री धरलेला तो दिवस! आई- बाबांचे हात न पकडता एकटीच घरी परत आलेला तो दिवस!

